

a účtem, tedy listinami, jest prokázáno. Jsou tu tedy všechny předpoklady pro příslušnost dovolaného soudu zákonem v §u 88 prvý odstavec j. n. vyžadované, pročež námitka místní nepříslušnosti jest bezpodstatná a neprávem bylo jí prvním soudem vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud jde o ustanovení §u 88 prvý odstavec j. n., shledává Nejvyšší soud výklad, jaký tomuto zákonnému ustanovení dává rekursní soud, správným, stavu věci a zákonu odpovídajícím a poukazuje proto stěžovatelku na dotyčné důvody napadeného usnesení. Jest pravda, že k založení místní příslušnosti dle §u 88 prvý odstavec j. n. jest potřebí, aby strany dohodly se ohledně místa plnění. Dohoda tato, jak soud rekursní v napadeném usnesení vyvodil, také skutečně se stala a sice mělo dle této dohody listinou (objednací lístkem ze dne 20. října 1924) prokázané nájemné za půjčený film zapláceno býti tam, kde účet jest vystaven. Účet jest dle zjištění soudu rekursního vystaven v Praze a proto soud rekursní správně Prahu jako umluvené splniště pro zaplacení zažalovaného obnosu uznal. Tvrzení stěžovatelky, že pro obě strany splništěm bylo R., poněvadž nebylo ujednáno, že žalobkyně smlouvu splní již tím, že odevzdá zapůjčený film dopravnímu prostředku, nemá významu, když smluveno bylo, že nájemné splatno a žalovatelné bude v místě, kde účet byl vystaven a když žalovaná věděla, že žalobkyně, která má své sídlo v Praze, také účet v Praze vystaví. Podepsáním objednáciho lístku, na němž toto ustanovení se nalézá, uznala žalovaná svou povinnost nájemné za film žalobkyni zaplatiti v Praze a tím Prahu, která pro žalobkyni jako místo jejího bydliště byla místem plnění, uznala se své strany za splniště smlouvy.

Čís. 5468.

Rozepré, domáhající se vydání bytu, prý bezdůvodně užívaného, není věci prázdninovou (§ 224 čís. 4 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1925, R I 928/25.)

Žalobě, domáhající se vyklizení bytu, ježto prý ho žalovaní užívají bez právního důvodu, procesní soud první stolice vyhověl. **O d v o l a c í s o u d** odmítl odvolání žalovaných. **D ů v o d y:** V tomto případě jedná se o žalobu na vyklizení z bytu, tedy o spor o odevzdání bytu, pročež tuto věc dlužno pokládati ve smyslu §u 224 čís. 4 c. ř. s. za feriální věc. Napadený rozsudek byl doručen zástupci žalovaných dne 24. července t. r., takže čtrnáctidenní odvolací lhůta již dnem 7. srpnem byla uplynula. Jelikož však odvolání bylo podáno u prvního soudu teprve dne 8. září, jest opožděným a bylo je proto již v neveřejném sezení dle §u 471 čís. 2, 473 a 474 druhý odstavec zavrhnouti. **N e j v y š š í s o u d** zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by rozhodl o odvolání jako včasné podaném.

D ů v o d y:

Z ustanovení §u 224 čís. 4 c. ř. s. jasně plyne, že prázdninovými věcmi jsou spory, vzniknuvší z poměru nájemního a pachtovního, poněvadž výslovně zákon mluví o rozepřích z výpovědí, o odevzdání nebo převzetí věci spachtovaných nebo najatých. Odvolací soud má za to, že i spory o vydání bytu, který žalovaný užívá bez jakéhokoli právního důvodu, — a o takový spor právě tu jde — jsou věci prázdninovou a zařazuje je rovněž pod ustanovení §u 224 čís. 4 c. ř. s., než neprávem, neboť nejde tu vůbec o poměr nájemní, z něhož rozepřím bylo přiznáno urychlené vyřízení bez ohledu na odkladné účinky soudních prázdnin (§ 225 c. ř. s.). Věci feriální jsou v §u 224 c. ř. s. přesně (taxativně) vyjmenovány a nelze tohoto předpisu rozšiřovati na věci jiné. Rozepře, o niž tu jde, mohla by jen podle ustanovení druhého odstavce §u 224 c. ř. s. býti prohlášena zvláštním usnesením za věc prázdninovou, což se však v tomto případě nestalo. Nejde-li tu o věc feriální, počala čtrnáctidenní lhůta k odvolání z rozsudku první stolice, doručeného dne 24. července 1925, běžeti podle ustanovení §u 225 první odstavce c. ř. s. teprve ode dne 26. srpna 1925 a končila dnem 8. září 1925 a měl tedy odvolací spis, tohoto dne k soudu první stolice došlý, býti vyřízen jako včas podaný (§ 464 c. ř. s.).

Čís. 5469.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

V řízení o svolení soudu k výpovědi jest nepřipustným návrh na zavedení nového mimosporného řízení.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1925, R I 938/25.)

Soud první stolice zamítl návrh vypovídané strany, by bylo znovu zavedeno mimosoudní řízení o svolení k výpovědi. D ů v o d y: Právoplatným usnesením rekursního soudu ze dne 12. května 1924 byla ku stížnosti strany vypovídající výpověď z bytu strany vypovídané připuštěna a dle §u 4 (5) zák. na ochr. náj. jest jiný opravný prostředek než stížnost na sborový soud první stolice vyloučen. Návrh strany vypovídané obsahuje vlastně žádost za obnovu řízení, jež dle ustanovení citovaného ustanovení zák. na ochr. náj. jest nepřipustnou. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Soud rekursní poukazuje na správné odůvodnění prvního soudu, jenž návrh na zavedení nového mimosporného řízení o schválení výpovědi zamítl, správně odmítl. Když v této nájemní věci bylo již tímto soudem usnesením ze dne 12. května 1924 právoplatně rozhodnuto, jest dle jasného znění §u 4 (5) zák. ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n., kterým »jiný opravný prostředek jest vyloučen« i zavedení nového řízení v téže věci vyloučeno. Ze znění zákona nelze dovoditi, jak stěžovatel se marně snaží, že jest jen vyloučena dovolací stížnost a navrácení v předešlý stav, nýbrž i obdobné použití ustanovení civilního řádu soudního o obnově jest rovněž vyloučeno. Patent ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. rovněž návrhu na obnovu řízení nesporného nepřipouští a nelze soudu rekurs-